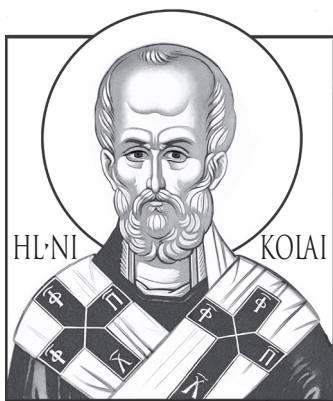

I STORFASTEN BRUKER VI
DENNE BØNNEN AV
HL. EFRAIM SYREREN:

Herre og Hersker over mitt
liv! Gi meg ikke likegyldighe-
tens, mismodets, maktlystens
eller skravlingens ånd.

+

Men gi meg, Din tjener, kysk-
hetens, ydmykhetens, tålmodig-
hetens og kjærlighetens ånd.

+

Herre og Konge! La meg se
mine egne synder og ikke
dømme min bror, for Du er
velsignet i all evighet. Amen!

+

*Alle oppfordres til å gjøre
så godt de kan hjemme
i løpet av Storfasten.*

Bønneboka har materiale
om dette fra s. 104 ff.

*Vi minner også om
det inspirerende heftet:*

KRISTUS – DEN NYE PÅSKE
av V. Zander

*det kan fremdeles
bestilles fra klosteret.*

Nº 1
2021

HELLIGE NIKOLAI MENIGHETS BLAD

VÅR NYE PATRIARK BLE VALGT 18. FEBRUAR:

HANS HELLIGHET PORFIRIJE,
ERKEBISKOP AV PEC, METROPOLITT AV BEOGRAD-KARLOVCI
46. PATRIARK AV SERBIA.
AXIOS! AXIOS! AXIOS!

Hellige Nikolai kirke Tvetenveien 13, 0661 Oslo ♦ facebook: <https://www.facebook.com.groups/HelligeNikolai/>
<http://www.ortodoks.com> ♦ postgironr.: 0532 1267426 ♦ IBAN: NO91 bankkontonr.: 2050.03.19357 SWIFT: DNBANOKK
 Forstander: Arkimandritt Johannes ♦ mob.: 472 71 396 ♦ e-post-adresse: fader.johannes@ortodoks.org

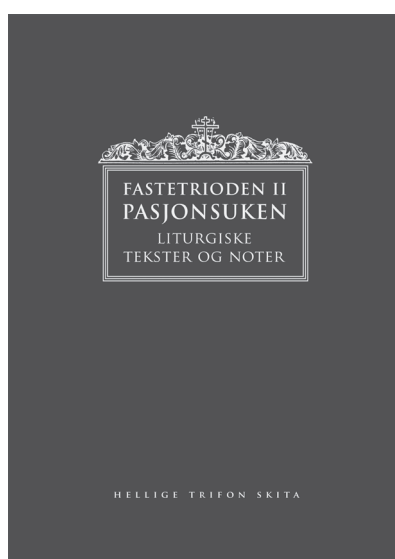
2

BØKER TIL SALGS:

FASTETRIODEN II PASJONSUKEN

LITURGISKE
TEKSTER OG NOTER

342 sider i stor størrelse
innb. med 2 leseband i ryggen
Pris 450,- + porto

FESTMINEA

506 sider stor i størrelse:
innb. med 2 leseband i ryggen
Pris kr. 800,- + porto

HOROLOGIET

414 sider i stor størrelse:
innb. med 2 leseband i ryggen
Pris kr. 600,- + porto

BESTILLES OVER E-POST:
fader.johannes@ortodoks.org

HELLIGÅNDEN I DEN KRISTNES PERSONLIGE LIV (femte del)

av Metropolitt Kallistos Ware

6.9. DET PÅLIGGER EN GIFT KRISTEN både å vise gjestfrihet og å faste. Dette gjelder gifte kristne like mye som munk. Familien får aldri lukke seg inn i seg selv som en sluttet krets, men skal alltid stå åpen for den som er utenfor. Dette gjelder både den naturlige familie og munkefamilien. Gjестfrihet blir uttrykke-
vielsesritual som inne-
«Fyll deres hus med alle gode ting, slik dem som lider nød.» ansvar er aldri be-
egne medlemmer. også som en vesent-
Når det kom gjester, fasteregler til side for å
dem. Hl Benedictus er helt på linje med østkirkens tradisjon i denne oppfordringen: «Ta imot alle gjester som om de var Kristus, for han kommer til å si: 'Jeg var husvill, og dere ga meg ikke husly'». «Når brødre kommer på besøk til oss», sa Abba Apollo, «bør vi bukke for dem, for det er ikke dem vi bukker for, men Gud. Som det sies: *Du har sett din broder, du har sett din Gud.* Dette lærer vi også av Abrahams historie.»

lig nevnt i det ortodokse holder følgende ordlyd:
korn og vin og olje og at dere kan dele med
En kristen families grenset til bare dens
Gjестfrihet inngår lig del av munkelivet.
satte ørkenfedrene sine kunne dele maten sin med

«Det dere gjorde mot en av disse mine minste brødre, gjorde dere mot meg» (Matt 25: 40). Lignelsen om sauene og gjetene inntar en sentral stilling i all åndelighet, både hos munkene og hos dem som er gift. De følgende ord ble sagt av den ortodokse nonnen som døde som martyr i utryddelsesleieren Ravensbrück, moder Maria (Skobtsova) (1891-1945):

Vi må behandle våre medmenneskers kropp med mer omsorg enn våre egne. Den kristne kjærlighet lærer oss at vi skal gi være brødre ikke bare åndelige gaver, men også materielle. Om det så er vår siste skjorte, vår siste brødbit, må vi gi den til dem. Personlig velgjørenhet er i like høy grad berettiget og nødvendig som det mest omfattende sosiale arbeid. ... Veien til Gud går gjennom kjærlighet til andre, og det finnes ingen annen vei. På dommedag blir jeg ikke spurt hvor godt jeg har lykket med mine asketiske øvelser eller hvor mange prostrasjoner jeg har gjort da jeg ba; jeg blir spurt om jeg ga mat til de sultne og om jeg besøkte de syke eller de som satt i fengsel; det er bare dette spørsmålet kommer til å dreie seg om.

7. ÅNDENS GAVE: (VI) DEN ÅNDELIGE FADER

7.1. I den ortodokse tradisjon kommer Talsmannens (Parakletens) direkte handling innenfor det kristne fellesskap spesielt til uttrykk i den Åndsbærende skikkelse til den «eldste», den «åndelige fader» forts. neste side ►

► forts. fra s. 3. «Helligånden i den kristnes personlige liv»

eller «fader i Helligånden», han som grekerne kaller *geron* og russerne kaller *starets*. Fremfor alt er det her, i den eldstes virksomhet, at vi finner den ytre tjeneste som det ortodokse klostersonskap yter i forhold til samfunnet forøvrig. Som vi så, inngår gjestfrihet en integrerende del av munkens og nonnens kall, men ortodokse kristne venter seg ikke at klostrene skal fungere som organiserte velferdssentra i større skala. Enda mindre venter de seg at klostrene skal fungere som lærdomssentra. Riktignok har munkesamfunnene ofte gitt betydelige bidrag til lærdom og filantropi, men dette har aldri vært ansett som deres viktigste oppgave. Det en ortodoks kristen venter seg å finne når man besøker et kloster – og dette gjelder for den sakens skyld også en vestlig katolikk – er et *hus hvor det bes*, hvor liturgisk lovsang og indre stillhet blir ofret til Gud dag og natt. Fremfor alt håper man å finne *hellige menn* i klosteret, med innsiktens gave som han kan åpne sitt hjerte for i fortrolighet og tillit. Som gjengjeld for dette håper man ikke å motta private meninger eller mer eller mindre intelligente menneskelige råd, men Helligåndens ledelse.

7.2. En eldste behøver ikke alltid å være munk, det hender han kan være en gift menighetsprest. Han behøver ikke alltid å være prest heller. Riktignok sammenfaller funksjonene til en eldste og en prestelig skriftefar på mange områder, men de er ikke identiske. Noen av de mest berømte åndelige fedre i ortodoksiens historie har faktisk vært legbrødre, og den eldstes funksjon har til og med vært utført av legfolk som ikke har gitt noe munkeløfte, men dette er sjeldent. Iblant har det vært kvinner som har utført den eldstes oppgaver. I *Geronikon* eller *Ørkenfedrenes tankespråk* forekommer det også flere «ørkenmødre» – ved siden av «abbaer» finnes det «ammaer». Men når kvinner har utført denne funksjonen i den ortodokse kirken, har det vanligvis skjedd på en taktfull måte i det skjulte. Derfor finnes det ikke mange skriftlige nedtegnelser om dem. Likevel råder det ingen tvil om at det har vært kvinner i hver generasjon i den østlige kristenhet som har fungert som «åndelige mødre» – kvinner med spesielle gaver for forbønn og intuitiv medfølelse. Når vi ortodokse diskuterer kvinnenens rolle i kirken, vil vi særlig fremheve disse «åndelige mødre» og deres funksjon.

7.3. Den eldste, mann eller kvinne, er en profetisk eller «karismatisk» figur i den forstand at han eller hun

ikke blir utpekt til eldste av en overordnet myndighet og heller ikke blir viet til sin funksjon gjennom et liturgisk ritual, men rett og slett blir direkte åpenbart for den kristne menighet gjennom Helligåndens virksomhet. Normalt forekommer det ingen formell utnevning. Det som skjer, er at det i kirkens liv står klart for gudsfolkets bevissthet at et visst menneske er utrustet med det åndelige faderskaps gave, og at andre begynner å henvende seg mer og mer til denne personen. Hl. Serafim, den mest kjente staretsen i Russland på 1800-tallet, pleide mot slutten av sitt liv å ta imot et tyvetalls besøkende hver dag, og noen ganger til og med hundretalls besøkende. I begynnelsen av Dostojevskijs roman *Brødrene Karamasov* beskrives de skarer som venter utenfor cellen til fr. Zosima, og dette bygger ikke på fantasi, men er en beskrivelse av hva som faktisk pleide å hende – og hender den dag i dag.

7.4. Den åndelige fader arbeider ikke på en teoretisk måte som følger bestemte «moralteologiske» prinsipper. Han tar ikke utgangspunkt i generelle normer og forsøker ikke å tillempe dem på spesielle eller partikulære saker. Hans fremgangsmåte er mer direkte. Under Helligåndens umiddelbare ledelse forsøker han å skjelne hva Guds vilje er for dette spesifikke menneske han i denne spesifikke situasjon han står overfor; men når han gjør det, lar han seg naturligvis bli veiledet av kirkens samlede erfaring og tradisjon. «Man må ikke sette sin lit til visdom», sier fr. Zakhariah (1850- 1936), *starets* ved Treenighetsklosteret til hl. Sergius. «Jeg gjør bare det Gud sier til meg at jeg skal gjøre», sa hl. Serafim. Den eldste er fremfor alt Parakletens tjener. Hans vedvarende holdning er epiklesis – han påkaller Helligånden.

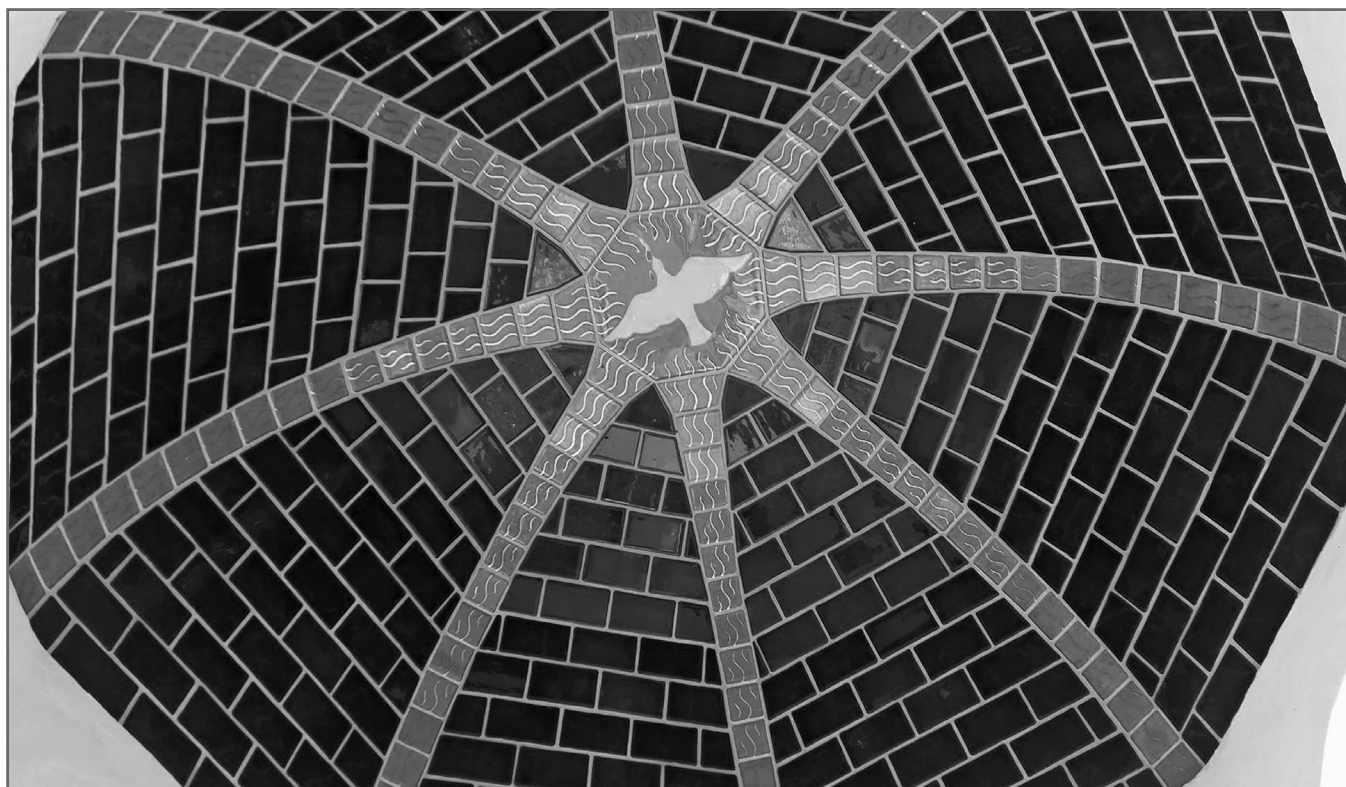
7.5. Vi har tidligere sitert Serafims ord: «Om du skaper fred i ditt hjerte, vil tusener rundt deg bli frelst.» Dette kan fremfor alt anvendes på den åndelige fader. Han er akkurat et slikt menneske med indre fred, og i hans nærvær finner andre frelse. Nettopp fordi han har funnet sin grunn i Gud gjennom bønn og askese i sitt eget liv, kan han hjelpe andre og være et redskap til helbredelse. Det en åndelig fader gir sine barn, er ikke først og fremst en «leveregel», men et personlig eksempel og et personlig forhold. «*Veien* kan man ikke lære seg på grunnlag av bøker eller rykter», sier Martin Buber i sin tolkning av de jødiske hasidisters livsanskuelse; «den kan bare meddeles fra person til person.»

forts. neste side ►

► forts. fra s. 4. «Helligånden i den kristnes personlige liv»

Dette prinsipp ligger også til grunn for det åndelige faderskap i den ortodokse kirken. Man lærer seg ikke

11: 29). «Bær hverandres byrder» (Gal 6: 2) og: «For om ett lem lider, lider alle de andre med. Om ett lem blir hedret, gleder alle de andre seg» (1 Kor 12: 26) –

Glassmosaikk i vannvielsespaviljongen i Hurdalsklosteret, laget av Kirsten og Svein Sandvold.

åndelighet, man blir smittet av den; den åndelige fader er en smittebærer som selv har sykdommen og kan overføre den til andre. Han underviser sine barn mindre gjennom hva han sier enn gjennom hva han er; slik kineserne uttrykker det: «Den vise underviser uten å tale.» Den eldste formidler sitt budskap fremfor alt ved hjelp av medfølende kjærlighet og forbønn, han underviser ikke så mye ved hjelp av ord. Ingen kan være *starets* uten å elske og utøve forbønn. Kjærlighet er den egenskap som fremfor alt kjennetegner ham. Om en av ørkenfedrene ble det ganske enkelt sagt: «Han hadde kjærlighet og mennesker kom til ham.»

7.6. Den eldste [lever seg inn i og] *identifiserer* seg med sine elever ved hjelp av kjærlighetsfull bønn. Vi kan betrakte hl Paulus som prototypen på en åndelig fader. Apostelen nøyde seg ikke med bare å preke evangeliet, og så gå videre til et annet sted, men han følte seg direkte engasjert i alt hans barn gjorde og led, «for i Kristus Jesus ble jeg deres far gjennom evangeliet» (1 Kor 4: 15). «Hvem er svak, uten at jeg også er det? Hvem faller av, uten at det brenner i meg?» (2 Kor

slik beskrev han på en treffende måte sin egen rolle som åndelig fader. *Staretsen* kan hjelpe andre fordi han tar del, er åpen, tilgjengelig og sårbar. Denne evne til kjærlighetsfullt å identifisere seg med en annen blir fint beskrevet av Dostojevskij: «En *starets* er en som tar din sjel og din vilje inn i sin egen sjel og vilje». Det var nettopp denne egenskap som gjorde størst inntrykk på hos de to eldste som jeg har vært så heldig å treffe personlig. Fr Amphilokhios av Patmos (1889-1970) og erkebiskop Johannes (Maximovitch) av Shanghai og San Francisco (1896-1966).

7.7. Siden en *starets* ikke lærer fra seg regler, men gir et personlig forhold, kveler han ikke sine barns frihet, men hjelper dem til å vokse og bli åndelig modne. Gandhi innså dette: «Det må ikke brukes tvang i åndelige øvelser», og dette har alltid vært et førende prinsipp for de største blant ortodoksens åndelige mestere. «Vær et forbilde, ikke en lovgiver», pleide ørkenfedrene å si. Da hl Barsanuphios av Sinai (500-tallet) ble anmodet om å utarbeide en detaljert livsførselsregel, svarte

forts. neste side ►

► forts. fra s. 5. «Helligånden i den kristnes personlige liv»

han: «Jeg ønsker ikke at dere skal være underlagt loven, men nåden.» Og i andre brev sa han: «Du vet at vi aldri har lagt lenker på nåden. ... Forsøk ikke å tvinge menneskenes frie vilje, men så en forhåpning, for vår Herre tvang ingen, men fremla sitt gode budskap, og de som ønsket det, lyttet til ham.» Dette er en ekte representant for den ortodokse åndelighet. Dette forholdet mellom åndelig fader og åndelig barn viser hvordan Guds Ånd frembringer enhet uten å ødelegge mangfoldet; det er et godt eksempel på hvordan selvstendighet kan forsones med autoritet og frihet med lydighet.

7.8. Det finnes kanskje ikke noe de europeiske kirkerne trenger mer i dag enn en fornyelse av de åndelige fedres funksjon.

8. ÅNDENS GAVE: (VI) HÅPET FOR FREMTIDEN

8.1. Vi fremholdt fra begynnelsen av at det finnes en skjult og hemmelig kvalitet i Helligånden som gjør det vanskelig å tenke på ham eller tale om ham på en likefrem måte. Hvorfor er det slik? En grunn til Helligåndens tilsynelatende flyktighet som vi allerede har vært inne på, er at han ikke taler til oss om seg selv, men alltid henviser til Kristus. Ånden er ikke skjult, men snarere *gjennomsiktig*. Dessuten må vi også regne med en annen faktor: Helligåndens fulle åpenbaring utgjør på en spesiell måte en del av *håpet for fremtiden*.

8.2. Hl. Gregorios av Nazianz fremholder i sin preken «Om Helligånden» at Den hellige treenige Gud åpenbarer seg gradvis i fortløpende stadier. Han sier at i *Det gamle testamente* ble Faderen tydelig åpenbart, men her ble Sønnen bare omtalt på en dunkel måte, symbolsk og profetisk. I *Det nye testamente* kom Sønnen til uttrykk klart og tydelig på en måte som alle kunne forstå, men her ble Helligåndens guddommelige natur bare antydning. Til slutt har vi det tredje og siste stadium, den perioden vi lever i nå, «kirkens tid» som strekker seg av pinsen til Kristi gjenkomst. Det er i denne perioden at Helligåndens person blir åpenbart til fulle. «I dag», sier hl. Gregorios, «bor Ånden i blant oss og gjør seg stadig klarere erkjent.» Slik gjør Guds folk fremgang «gjennom gradvise tillegg» fra «herlighet til herlighet».

8.3. «Mer og mer ... fra herlighet til herlighet»: dette innebærer at den tredje guddommelige person ikke

er fullstendig åpenbart ennå. Vi har fått et løfte og vi har mottatt Helligåndens første frukter, men vi venter fremdeles og «venter med lengsel» på den fulle høsten (Rom 8: 19-23). Pinsen innleder en prosess som ikke blir fullbyrdet før tidens fylde (i *parousia*). Vår viten om Helligåndens person blir stadig utvidet, men hans ansikt blir ikke fullstendig åpenbart for oss før på den ytterste dag. Vladimir Lossky sier det slik:

De guddommelige personer hevder ikke seg selv, den ene bærer vitnesbyrd om den andre. Derfor sier også hl. Johannes av Damaskus at «Sønnen er Faderens bilde, og Helligånden er Sønnens bilde». Av dette følger at den tredje personen i Treenigheten er den eneste hvis bilde ikke finnes i en annen person. Som person er og blir Helligånden umanifestert, gjemt, han skjuler seg nettopp når han viser seg. ...

Helligånden er den ypperste salve over Kristus og alle kristne som er kallet til å styre med ham i den kommende tidsalder. Det er da denne guddommelige person kommer til å manifestere seg, han som er kjent nå og hvis bilde ikke finnes i noen annen person i Treenigheten; han kommer til å manifestere seg i guddommeliggjorte personer, for hele skaren av hellige kommer til å være hans bilde.

8.4. Vår situasjon nå, sier fr. Pavel Florenskij (1882-1937), ligner på situasjonen til en som vandrer gjennom en dal mellom fjellene rett før soloppgang. Selv om han ennå går i skyggen, ser han hvordan fjelltoppene bader i det røde morgenlyset. Ennå kan han ikke se den store skiven til den oppstigende sol, men han vet at den vil tre frem om et øyeblikk. Slik er vårt forhold til Helligånden i denne stund. Vi, medlemmer av de europeiske kirkene som er forsamlet her på Kreta, la oss takke Gud for at vi allerede nå har fått oppleve Helligånden på mange måter, og la oss med «ivrig forventning» se frem til Helligåndens soloppgang som utgjør vårt håp for fremtiden. *Kom, Hellige Ånd!*

«The Holy Spirit in the Personal Life of the Christian,» in *Unity in the Spirit – Diversity in the Churches, The Report of the Conference of European Churches, Assembly VIII, 18th-25th October, 1979, Crete* (Geneva: WCC, 1980), 139-69. Fr. Kallistos' 54 fotnoter er ikke tatt med i denne oversettelsen. Jeg vil takke Peter Svele for at han har lest gjennom oversettelsen og gitt mange forslag til forbedring av den. ■

LIVET TIL DEN HELLIGE HIERARKEN OG UNDERGJØREREN NIKOLAI, ERKEBISKOP AV MYRA I LYKIA (*andre del*)

* * *

oversatt av Sam Mustafavi

EN HJELPER I NØD

HANS HÅND VAR UTSTRAKT TIL DE TRENGENDE, derfra regnet det rikelig med almisser på dem, som en overfylt elv med vann renner over i strømmer. Her er en av hans mange barmhjertighetsgjeringer.

I byen Patara bodde det en viss mann, fremragende og rik, som falt ned i ekstrem fattigdom og mistet sin tidligere anseelse, på grunn av denne verdens usikre liv. Denne mannen hadde tre døtre som var veldig vakre å se til. Da mannen allerede var frarøvet alle nødvendigheter, slik at det ikke var noe å spise og heller ikke noe å kle seg med på grunn av den store fattigdommen hans, så pønsket mannen på å føre døtrene sine inn i prostitusjon og å forandre huset sitt til et bordell, for på denne måten å anskaffe mat og klær til seg selv og døtrene sine. O ve! Til slike uverdige tanker kan ekstrem elendighet føre! Etter at mannen hadde fått denne urene tanken, så ble han helt klar til å fullføre den onde planen. Men den gode Herre, som ikke ønsker å se en mann i fortapelse og som ved sin menneskekjærlighet hjelper oss i våre ulykker, plantet en god tanke i sinnet til sin tjener, den hellige presten Nikolai, og ved guddommelig inspirasjon ble han hemmelig sendt til mannen som holdt på å omkomme i fattigdom og synd. Etter at Hl. Nikolai hørte om den ekstreme fattigdommen til denne mannen og fikk vite om hans onde hensikter ved Guds åpenbarelse, syns han veldig synd på mannen og han bestemte seg for å dra ham og døtrene hans ut av fattigdom og synd, som fra en ild. Men, han ville ikke åpenlyst vise sin gode gjerning for mannen. Men han bestemte seg for å gi generøse almisser på hemmelig vis. Hl. Nikolai gjorde det slik av to grunner, på den ene siden, så ville han unngå for-

fengelighet, menneskelig ære, idet han fulgte Evangeliets ord: «Ta dere ivare for at dere ikke gjør deres almisser fremfor menneskene;» På den andre siden så ville han heller ikke fornærme mannen som en gang hadde vært rik, men som nå hadde falt så langt inn i ekstrem fattigdom. For Hl. Nikolai visste hvor smertefullt og fornærmende almisser kan være for ham som har falt inn i fattigdom fra rikdom, fordi det minner ham om hans tidligere velstand. Derfor tenkte Hl. Nikolai at det var bedre å gjøre gjerningen ifølge Kristi lære: «Når du gir almisse, da la ikke din venstre hånd vite hva din høyre gjør, for at din gave kan være i det skjulte. Og din Fader, som ser i det

skjulte, skal lønne deg i det åpenbare.» Hl. Nikolai avskydde menneskers ros så mye at han prøvde å gjemme seg selv til og med fra den som han hjalp. Han tok en pung med gull, og gikk til mannens hus ved midnatt, kastet gullpungen inn gjennom vinduet, og skyndet seg hjem igjen. Når morgenen kom sto mannen opp, fant pungen, og åpnet den. Ved synet av gullet, så falt det en stor frykt over ham og han kunne ikke tro sine egne øyne, fordi han hadde ikke forventet slik en gave fra noen som helst. Men etter å ha undersøkt pengene, så ble han overbevist om at det faktisk var gull som lå foran ham. Han frydet seg i ånden og undret seg over dette og gråt av glede, og grublet han over hvem det kunne være som viste ham slik velvilje, og han kunne ikke komme på noen som helst. Han tenkte til slutt at dette måtte ha vært Guds forsyn som hadde ordnet det slik, og han takket Gud av sjelens dyp og lovpriste Herren som har omsorg for alle. Etter at dette hendte, så ga han vekk datteren sin til å bli gift, og han ga gullet som kom til ham på mirakuløst vis som en medgift. Hl. Nikolai, fant ut at denne mannen, brukte gullet ifølge

forts. neste side ►

► forts. fra s. 7. «Livet til den hellige hierarken og undergjøreren ...» hans ønsker, og gledet seg over dette, og ble glad i ham, og Hl. Nikolai ønsket å gjøre den samme barmhjertighetsgjerningen også for den andre datteren, for å beskytte også henne fra synd. Han gjorde klar enda en pung med gull lik den første, skjult av nattens mørke gikk han til det samme vinduet og kastet pungen inn i mannens hus. Den fattige mannen sto opp på morgenen og fant enda en pung med gull i huset. Igjen ble han fullstendig forbløffet, falt til jorden og gråt utallige tårer, og sa:

«O barmhjertige Herre, opphavet til vår frelse, som har forløst meg ved Ditt eget Blod og nå forløser mitt hjem og mine døtre fra fiendens nett med gull, vis meg hvem Din gode tjener er. Vis meg denne jordiske engelen som bevarer oss fra syndens avgrunn, slik at jeg kan få kjenne hvem det er som har dratt oss ut fra fattigdommen som undertrykker oss og som har reddet oss fra onde tanker og hensikter. O Herre, ved din nåde som er vist på hemmelig vis til meg ved hånden til Din generøse tjener, som er ukjent for meg, kan jeg unslippe djevelens snarer og gi min andre datter også inn i ekteskap. Jeg som ønsket økonomisk trygghet på urent vis, det som ville vært mitt store nederlag.»

Etter at han hadde bedt slik til Herren og takket Ham for Hans godhet, så feiret denne mannen bryllupet til sin andre datter. I håp til Gud, så nærret faren også utvilsomt håp at han også skulle få gi en ektemann til

den tredje datteren, ved den hemmelige gullbærende hånden. For å få vite hvem som brakte gullet til ham, og hvordan, sov ikke faren på flere netter, han våket og holdt utkikk etter sin velgjører og ønsket å få se ham. Ikke lang tid gikk det før velgjøreren kom tilbake. Kristi tjener, Nikolai, kom stille og rolig på natten en tredje gang, han stanset ved den vanlige plassen, kastet inn en pung med gull gjennom det samme vinduet, og skyndet seg umiddelbart hjem igjen. Mannen hørte dunket fra pungen som ble kastet gjennom vinduet, og han løp ut av huset og for etter Guds tjener så fort som bena kunne bære ham. Han klarte å ta ham igjen, når han kom nær ham så gjenkjente han Hl. Nikolai, fordi det var umulig å ikke kjenne denne hellige mannen på grunn av hans mange dyder og hans lysende opprinnelse og barndom, mannen falt ned ved hans føtter, kysset dem og kalte ham for en redningsmann, en hjelper og en frelser for en sjel ved ruinens rand.

«Hvis,» sa han «Herren i sin store nåde ikke hadde reist meg opp gjennom din store gavmildhet, så ville jeg, den ulykkelige far, allerede for lenge siden vært fortapt sammen med mine døtre i Sodomias flammer. Men nå er vi reddet gjennom deg og vi er frelst fra et forferdelig syndefall.»

Og enda flere og lignende tårefulle ord sa han den hellige. Men Hl. Nikolai løftet ham opp fra jorden og sa til ham, at han måtte sverge på at han aldri i livet skulle si noe til noen om hva som hadde skjedd med ham. Hl. Nikolai fortalte ham mange ting som var til gagn for sjelen hans, og sendte ham deretter hjem igjen.

Av de mange barmhjertighetgjerningene til Guds tjener, har vi bare fortalt en, slik at det kan være kjent hvor barmhjertig han var med de fattige. For det ville ikke vært nok tid og plass for oss å fortelle alt i detalj, hvor generøs han var med de fortvilte, hvor mange sultne han mettet, hvor mange nakne han kledde, og hvor mange skyldnere han fridde fra pengeutlånere.

PILGRIMSFERDEN

Etter dette ønsket hellige fader Nikolai å reise til det hellige land, for å se og gi ære til de hellige stedene der vår Herre og Gud, Jesus Kristus, gikk med sine rene føtter. Når skipet kom nær Egypt og de reisende ikke visste hva

forts. neste side ►

► forts. fra s. 8. «Livet til den hellige hierarken og undergjøreren ... som ventet dem, så forutså Hl. Nikolai som var blant dem, at det kom til å komme en storm, og han fortalte de andre i skipet at han hadde sett djevelen selv komme inn på skipet med den hensikt å drukne alle i havets dyp. Og ved denne samme timen ble himmelen helt uventet dekket av skyer, og en mektig storm oppreiste et fryktelig opprør på havet. De reisende ble storlig forferdet, og de fortvilte over deres frelse og så for seg døden, og de tryglet og ba hellige Nikolai å hjelpe dem der de holdt på å gå under i sjøen.

«Hvis du, O Guds tjener,» sa de, «ikke hjelper oss med dine bønner til Herren, så skal vi alle sammen gå under og dø.»

Hl. Nikolai anmodet dem til å være modige, og sette deres håp i Gud og uten noe som helst tvil forvente en hurtig redning, helgenen begynte å be inderlig til Herren. Umiddelbart ble sjøen stille og fredelig, en stor ro kom over den, og den felles sorgen alle hadde ble forvandlet til felles fryd. De lykkelige reisende ga takksigelser til Gud og Hans tjener, den hellige Nikolai, og deres forundring ble fordoblet over at han forutså den kommende stormen og at hans bønn stilnet stormen. Etter dette så måtte en av sjømennene klatre til topps i masten. Da han skulle stige ned igjen, skled han og falt fra den store høyden rett ned i skipesdørken og døde og lå livløs. Hl. Nikolai, som var klar til å hjelpe før han trengtes, oppvekte ham fra de døde med sin bønn med en gang, og mannen sto opp likesom fra en søvn. Etter dette, heiste de alle seil, og reisen fortsatte med glede, under god medvind, og de la fredelig til havn i Alexandria, Egypt. Der helbredet han mange syke og demonbesatte mennesker, og han trøstet de bedrøvede, Guds tjener Nikolai fortsatte igjen sin reise videre til Israel som han hadde planlagt.

Han nådde den hellige byen Jerusalem, og han kom til Golgota, der Kristus vår Gud utstrakte sine plettfrie hender og brakte frelse til hele menneskeslekten. Her badte Guds tjener Nikolai mange bønner fra et hjertes brennende kjærlighet, idet han sendte opp takksigelser til vår Frelser. Han gikk rundt til alle de hellige stedene, og ga hengivent ære overalt. Og når natten kom og han ville inn i en hellig kirke for å be, så ble de låste dørene til kirkene åpnet av seg selv, og dette viste at denne Guds tjener også skulle ha en uhindret inngang igjennom de

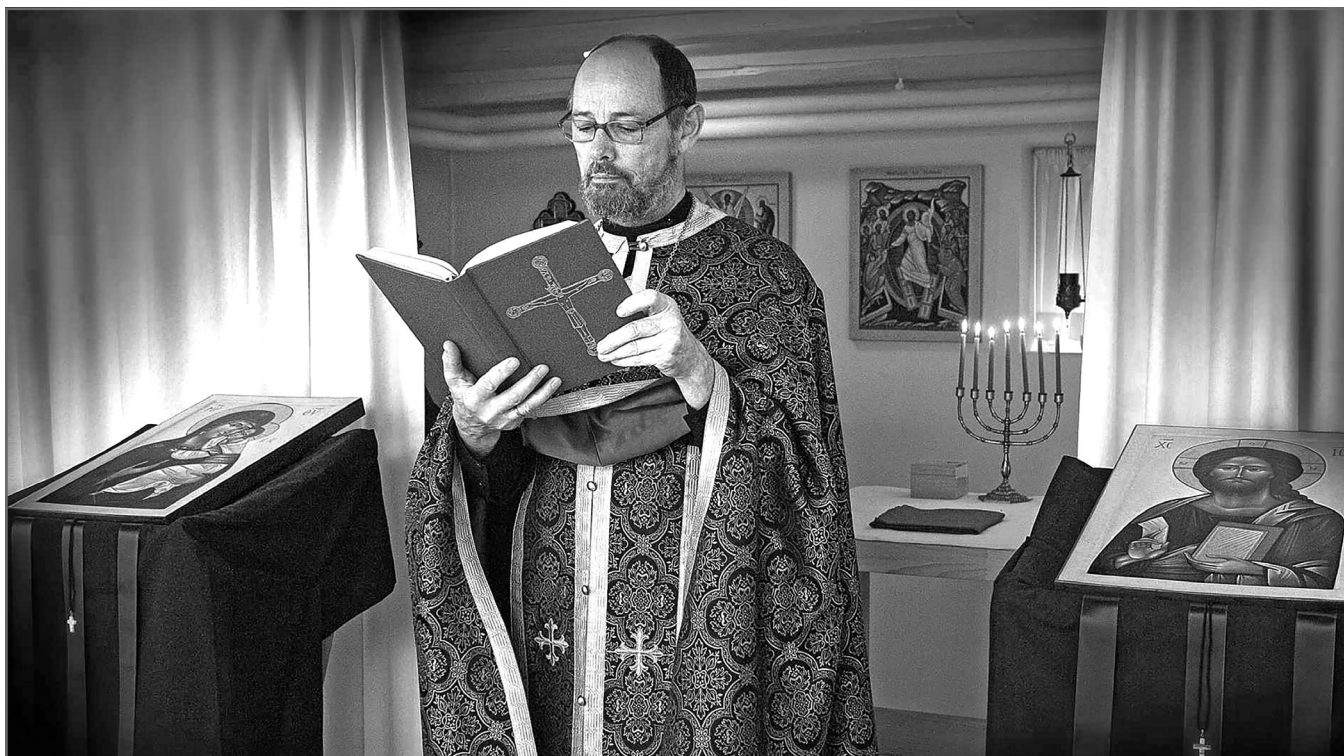
himmelske porter. Etter at han hadde vært lenge nok i Jerusalem, tenkte Hl. Nikolai at han ville gjemme seg i ørkenen, men han ble holdt tilbake av en guddommelig stemme fra oven, som formante ham til å dra tilbake til sitt hjemland. Herren Gud som legger alt til rette for vårt beste, ville ikke at denne lysende Guds tjener, som var kalt til å lyse opp byen i Lykia, skulle være skjult under et kar i ørkenen. Da han kom om bord i skipet, gjorde Hl. Nikolai en avtale med mannskapet om at de skulle sette ham av i hans hjemland. Men de pønsket på å bedra ham og de førte ikke skipet deres til Lykia, men til et annet land. Da de seilte fra havnen, merket Hl. Nikolai at skipet seilte en annen vei, og han falt ned for føttene til sjømannskapet, og ba dem om å føre skipet til Lykia. Men de brydde seg ikke det minste om hans

bønner og de fortsatte å seile langs den ruten de hadde satt: de visste ikke at Gud ikke ville forlate sin tjener. Plutselig kom en storm over skipet og den vendte skipet i en annen retning, og bar skipet hurtig på havet til Lykia, idet den truet sjømannskapet med den ytterste ødeleggelse. Slik ble Hl. Nikolai båret over sjøen av Guds kraft, og han ankom endelig sitt fedreland. På grunn av sin gode karakter straffet han ikke sine bedragerske fiender. Han var ikke sint, og han anklaget dem ikke engang med et eneste ord, men sendte dem av gårde til sitt eget land med velsignelse. forts. i nytt nr. av MB ■

«DIGITAL NADVER» GØR KIRKEN OVERFLØDIG

af fader Poul Sebbelov

JEG HAR VÆRET ORTODOKS KRISTEN I 30 ÅR, de 20 af dem som præst. Før jeg blev ortodoks, var jeg fra barnsben en del af den danske folkekirke, som jeg imidlertid forlod for mange år siden. Men gammel kærlighed rusten som bekendt aldrig helt, og derfor tillader jeg mig at blande mig i debatten om såkaldt «digital nadver»; selv om det egentlig ikke angår mig. Jeg blander mig, fordi det gør mig ondt at se, hvordan stærke kræfter i folkekirken arbejder målrettet på at gøre kirken overflødig. Og netop overflødig ville kirken være, hvis alle og enhver kunne fejre de hellige mysterier hjemme i stuerne.

TV-transmitterede gudstjenester er blevet et ganske omfattende fænomen det seneste års tid på grund af den corona-epidemi, der hærger Danmark og resten af verden. Vi bruger det selv i vores menighed, sådan at interesserede kan følge med hjemmefra, når de nu ikke kan komme i kirke. Bedre end ingenting! Men vi skelner skarpt mellem, hvad der lader sig «stream», og hvad der kræver fysisk nærvær.

For nogle få uger siden så jeg en youtube-transmission fra den danske folkekirke. Indholdet var stort set en medie-kendt, kvindelig præst, hvis ansigt fyldte skær-

men det meste af tiden, alt imens hun talte ind i kameratelet. Ved den lejlighed fik man demonstreret en afgørende forskel mellem på den ene side en kirkelighed, som lægger al vægt på præstens talegaver og prædiken, og så på den anden side Den Ortodokse Kirke, hvor det afgørende element er mysteriet, og hvor præstens retoriske formåen kommer i anden række – heldigvis, vil nogle sikkert mene ☺

Den pågældende præst forklarede på skærmen, at der ikke ville være nogen nadver den dag, og altså ingen «indstiftelsesord». Men, tilføjede hun så, hvis nogen derhjemme foran skærmene har behov for det, så kan de, mens koret synger «Dejlig er Jorden» spise et stykke brød og hælde et glas vin eller saft op, og så kan de betragte det som en 'gyldig' nadver og altergang.

Siden har jeg forstået, at det slet ikke er usædvanligt med sådan en praksis i folkekirken. Selv om det refererede nok var meget markant på grund af den manglende præstelige indstiftelse. Men der er mange, som gør noget lignende. Med eller uden «indstiftelse», med eller uden indblanding fra noget præsteligt embede,

forts. neste side ►

► forts. fra s. 10. «Digital nadver» gør Kirken overflødig.

har man her under covid-19 epidemien indført «digital nadver». Og dermed indført en praksis, hvor enhver skelnen mellem himmelsk og jordisk, guddommeligt og menneskeligt, helligt og profant er forladt. En praksis og en teologi, hvor det eneste der tæller er menneskers såkaldte behov; som de oven i købet helt selv kan opfylde hjemme i stuerne uden indblanding fra Gud.

En væsentlig grund for mig til, ikke uden sørgmodighed, at forlade folkekirken og slutte mig til Den Ortodokse Kirke var, at jeg i de lutherske miljøer kunne konstatere, at ærefrygten for det konkret hellige var stort set fraværende. Og fraværet forekom koncentreret omkring nadveren. Mange gange har jeg iagttaget, hvordan den lutherske præst efter endt altergang med den største selvfølgelighed lagde tiloversblevne oblater tilbage i kagedåsen og hældte resten af den indviede vin tilbage på flasken ved hjælp af en tragt; for så uden at blinke at «indvie» de selv samme oblater og den selv samme vin én gang til søndagen efter.

Alteret

Noget tilsvarende ville aldrig kunne finde sted i Den Ortodokse Kirke. For nadverens «elementer» (som det hedder med et trist, teknisk ord) helliggøres ved Liturgien. Det er den ortodokse tro, at brødet og vinen, som frembæres på alteret, virkelig, ikke symbolsk eller billedligt, men helt konkret forvandles til Kristi Legeme og Blod, når præsten, med sit embedes myndighed, nedkalder Helligåndens nåde over dem. Efter epiklesebønnen, hvor Helligånden nedbedes over brød og vin, er der så at sige ingen vej tilbage. Bordet fanger (bogstavelig talt), og de troende modtager med ærefrygt den levende Kristus, Herrens Legeme og Blod, i og med nadveren. Dét, der bliver tilovers i kalken, indtages umiddelbart efter Liturgien af præst eller diakon, ligeledes med stor ærefrygt. Enhver tanke om at kunne helliggøre det samme brød og den samme vin én gang til er ikke blot udelukket, men direkte gudsbespottelig.

Det er den ortodokse, kristne tro, at nadveren eller eukaristien er en konkret, fysisk virkelighed. En åndeliggjort, en forklaret fysik, hvis vi skal ud i teologiske finesser. Og à propos finesser: Efter mine oplevelser på skærmen har jeg lagt mærke til, at visse lutherske teologer efterlyser en debat om, hvorvidt nadveren kan formidles digitalt. Og det er da altid noget, at ikke alle uden videre godtager, at ethvert rundstykke og ethvert glas æblejuice kan fungere som 'gyldig' nadver.

Men når så de betænkelige anfører, at spørgsmålet om «digital nadver» må finde sin afgørelse via forskning i, hvad Luther mente med begrebet «krop», så springer kæden af igen. I hvert fald for os ortodokse. For vi må jo bryde sammen og tilstå, at vores forståelse af disse ting er enkel; faktisk så enkel, at den unddrager sig den akademiske forskning; for eukaristien, Kristi Legeme og Blod, kan alene tilgås i tro og kan alene modtages i den ærefrygt, der griber os, når vi står foran Guds hellige herlighed.

Med den pågående debat i folkekirken om «digital nadver», og med den dertil hørende (manglende) forståelse af dét, som efter ortodoks opfattelse er Kirkens inderste og helligste mysterie, bliver det smerteligt klart, hvor stor afstanden imellem os er. For længere kan man ikke komme fra ortodoks, kristen opfattelse! Vi ortodokse tror, at Kirken, i og med den sakramentale, præstelige ordination, af Kristus selv er blevet pålagt den opgave med frygt og bæven at forvalte og formidle de hellige gaver, Herrens Legeme og Blod, til de troende. Med den allerstørste ærefrygt! For nadveren eller eukaristien er, helt konkret, Kristus nærværende blandt os! Og i os! Det er Den Ortodokse Kirkes tro, at vi, de troende, virkelig forvandles, at vi virkelig vokser i Guds billede og til Kristi lighed, i takt med, at vi modtager Herrens konkrete, fysisk nærværende Legeme og Blod fra Kirkens konkrete alter. ■

PILEGRIMSVANDRINGER

En pilegrimsreise

Arne Christian Sivertsen

Santiago de Compostela

Fra Frankrike via Nord-Spania til Hellige Jakobs grav i Santiago de Compostela

JEG HAR I SOMMER 2020 gått pilegrimsleia mellom Hamar og Nidaros. Turen kom på bakgrunn av disse tankene: *Her i byen jeg bor, var det jo legeme av Hellige Olav fant sitt hvilested. Pilegrimer har i generasjoner gått hit for å venerere relikviene og bedt Hellige Olav om å gå i forbønn for sine.*

Denne sommerens vandring kom i etterkant av noen tidligere ferder for min del. Tidligere har jeg hatt privilegiet av å gå pilegrimsvandringene fra Frankrike inn gjennom Nord-Spania til Hellige Jakobs grav i Santiago de Composella – fra Sveits til Peters grav i Roma, og på samme vandring videre til Korsfarernes utfartssted fra Brindisi – samt feiret påske i Jerusalem. Jeg må innrømme at dette i høy grad har vært en «checklist» for å oppleve det jeg selv tolker som de viktigste kristne pilegrimsmålene.

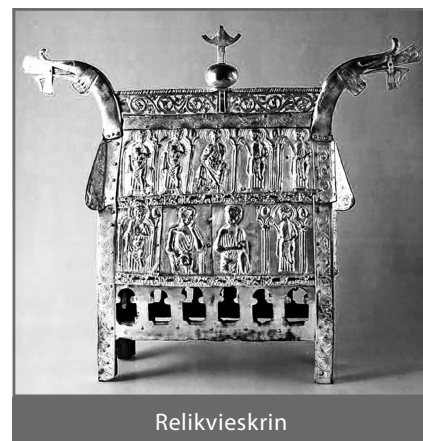
Med reformasjonens omveltninger ble som kjent venerering av helgener ulovlig, og pilegrimsvandring ble dermed også forbudt. Nå i vår tid har organisasjoner som Den Norske Kirke m.fl. løsnet opp be-

traktelig i sine dogmer, og det har igjen lagt til rette for blant annet pilegrimsvandring som denne. Noe jeg vil tro den lutherske kirken ville sett på med ublide øyne for kun noen tiår siden.

Jeg antok under turen at de tidligere tiders pilegrimer, med et rent hjerte, gikk til Hellige Olav for å be om hjelp for seg og sine. Dette var nok deres mål ene og alene. Vi i dag derimot, går kanskje oftere med den begrunnelse at vi ønsker diplomene man får utdelt på pilegrimskontoret i Nidaros, få lagt ut noen bilder på «face» og «insta». Dette i tillegg til at det dreier seg om selvrealisering nå i individualismens tidsalder.

Min selvrealisering dreide seg mye om å få føle på det «norske» langs leden, og bli kjent med «mitt eget». (Dette kan nemlig være vanskelig å finne i det store landet «Syden»). Noen høydepunkter langs leden være seg Dale-Gudbrans gård, Sygard Grytting (med et herberge fra 1300-tallet), samt å gå i Kristin Lavransdatters «fotspor» fra Jørundgard. Jeg liker å tro at dette for meg, skulle ende i en vellykket dannelsesprosess.

Turen traff meg i hjertet, noe mine medvandrere også bidro til. Lukuspilegrimeriet mitt innebar altså å sove på gamle gårder langs leden, gode tre-retters middager av norsk husmannskost, og snakke med kyrne langs veien i tillegg til å nyte utsikt og hendelser på veien mot byen vår.

Relikvieskrin

NIDAROS OG SELJA – OLAV OG SUNNIVA

Relikvier fra Hellige Olavs legeme er i nåtidens Trondheim å finne mest fremtredende hos katolikkerne. Basilikaen står på motsatt side av Elgesetergata fra Nidarosdomen. På sør-øst delen av skipet i kirken, står relikviene av Norges «Rex Per-

forts. neste side ►

► forts. fra s. 12. «Pilegrimsvandringer ...» petuus» fremtredende sammen med kongens statue. Her kan de troende be Hellige Olav om å gå i forbønn for oss. På skipets motsatte side står Hellige Guds Mor Jomfru Maria på lignende vis, der også kalken oppbevares i nærheten. Sakristiet skiller de to helgenene på hver sin side.

Å VÆRE EN PILEGRIM

Startet fra Hamar, da mine fordommer tilsa at jeg ville synes turen herfra ville være mere interessant en sørfor. Samtidig var Hamarkaupangen historisk et viktig bispedømme, og det nevnes også i Sigrid Undsets verk om myten Kristin Lavransdatter.

Jeg gikk i utgangspunktet alene. Men jeg visste også at man ikke ender opp alene på slike turer – det er mange som skal samme vei og på samme sted – og da har man ofte mye å snakke om. Spørsmål som «*hvor startet du?*», «*hvorfor går du?*», «*når tenker du å være fremme?*» samt «*hvor mye bærer du i sekken?*» er spørsmål som gjentar seg blant oss pilegrimer.

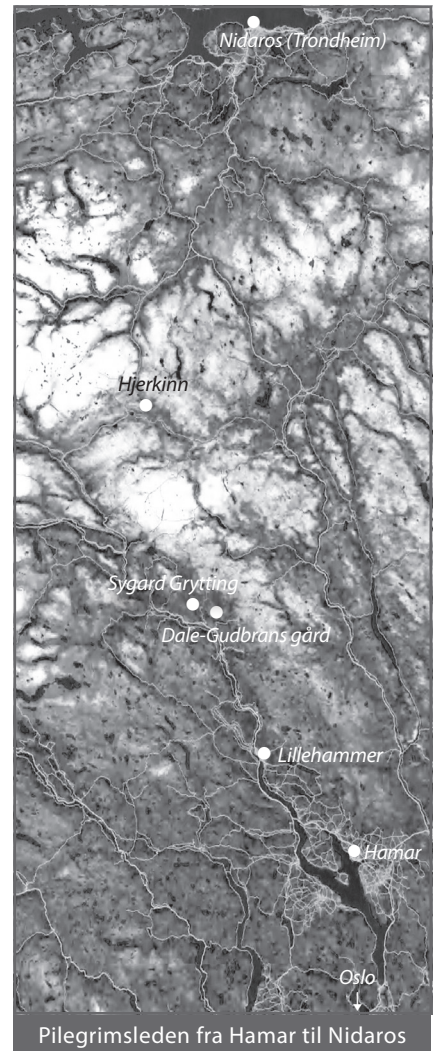
På mitt luksuspilegrimeri startet jeg med å ta DS Skibladner fra Hamar til Lillehammer. Fikk en treretters, et stempel i passet, og møtte en hyggelig pilegrim som reiste med sykkel. Å ta dampskipet langs Mjøsa er en godkjent del av turen, men resten må man reise til fots, ri, eller sykle.

Jeg gikk alt fra 3 til i overkant av 5 mil om dagen, med en lett sekk på ca 10kg. Tok med et telt som jeg straks sendte hjem da jeg fant ut at jeg ville bo på herbergene langs le-

den. Dette ble med andre ord ingen manndomsprøve, og jeg fant en god seng å sove i på en gård, et hotell eller herberge hver kveld. Føtene har jeg lært meg å ta godt vare på, og dette er det kanskje viktigste man måtte være i stand til som pilegrim. Til erindring kan man tenke seg hvordan pilegrimene før reformasjonen måtte bære seg fram mot Nidaros; de hadde ikke gode tursko slik som meg, fikk ikke servert mat, måtte gjerne gå i samme filler hele veien i vind og kraftig kulde – og ikke minst: de måtte nok gå samme vei tilbake ...(!)

Turen er svært godt merket med røde merker av Olavskorset, og man kan sannsynligvis klare seg fint uten kart og kompass. Hvis man får problemer, kan man ringe et pilegrimskontor på veien. Man er sjelden unna allfarvei og bebygde steder. Langs leden er de lokale vant til å treffe pilegrimer, og fra min opplevelse ble jeg tatt imot med varme over alt. Vi nordmenn som kanskje er sett på som «litt kalde» utenfra, virker å være imøtekommende når vi treffer på pilegrimer. Dette gjelder hvertfall dem som bor langs leden. Og er man ved vei, vinker bøndene, og tuter ofte med traktoren sin. Hilsener kommer også ofte fra de forbipasserende. Dette liker jeg å sammenligne med spanjolene som stadig roper «*buen camino pellegrino!*» på leden til Santiago.

Jeg synes pilegrimsvirksomheten er et levende tilskudd for den norske historiske arven. Den øker bevisstheten omkring oss selv og vårt land, i historie, geografi, agrikultur, arkitektur, litteratur (eks. Ibsen, Snorre og Sigrid Undset) og tro. ■

FRA MENIGHETENS LIV

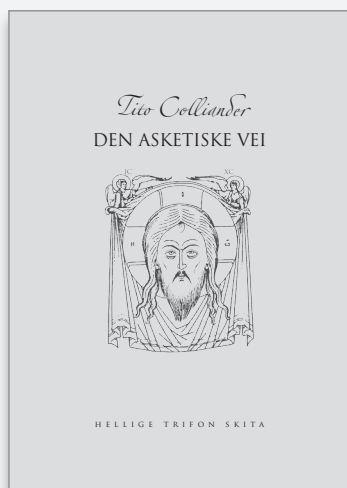
* STEVICA JEROTIC har komplettert sitt marmorerings-arbeide i kirken med findetaljer og polering, samt annet uferdig arbeide. Mange takk for den innsatsen!

* MEDLEM I HL. NIKOLAI menighet gjennom mange år, MAXIME LESAGE, har nå blitt presteviet av

metropolit Kleopas i Stockholm. Vi gratulerer ham og føler oss berørt.

TITO COLLIANDER DEN ASKETISKE VEI

108 sider
kr.130,- pluss porto

BESTILLES OVER E-POST:
fader.johannes@ortodoks.org

* I DENNE BEGREDELIGE KORONATID, hvor vi bare i liten grad har kunnet utfolde vårt gudstjenesteliv og feire høytider, legger vi ved et par bilder fra steder i menigheten utenfor Oslo: Molde og Bygstad, som også har markert Kristi dåps høytid. Det er viktig i hele menighetens sammenheng, at det ikke

bare er Oslo-kirken som utfolder kirkens liv, men også andre steder. (Broder Miikael fra Hylland-klosteret i Tinn grunnlagt av nå avdøde broder Robert, var på besøk i Nikolaikirken på Theofani, og filmet under gudstjenesten. Filmen hans kan sees på hjemmesiden vår: www.ortodoks.com)

Theofani i Molde

Theofani på Bygstad

* DEN SERBISKE ORTODOKSE KIRKENS BISKOPER var samlet i Hellige Savas minnekirke i Vracar-distriktet i Beograd 18. februar, og valgte etterfølger til den avdøde patriarken Irinej: Valget ble PORFIRIJE, meropolitt av Zagreb og Ljubljana.

I 1999 ble han utnevnt til biskop. Han forsvarte også sin doktoravhandling om gudskjennskap hos ap. Paulus ifølge hl. Johannes Kryssostomos på Universitetet i Athen i 2004. Senere underviste han også på Det Teologiske Fakultetet.

Metr. dr. Porfirije (Peric) er født 22.juli 1961 i Nord-Serbia. Ble tonsurert til munk i Decani-klosteret i 1985, studerte ved Det Teologiske Fakultetet i Beograd og ble uteksaminert 1985. Studerte videre i Athen 86-90, hvorefter han bosatte seg i Kovilj-klosteret nær Novi Sad. Her ble han ordinert til prest og senere innsatt som igumen. Klosteret opplevde i hans tid oppblomstring og tiltrakk seg mange nye medlemmer både blandt intellektuelle og kunstnere. F. Porfirije var særlig opptatt av å hjelpe unge mennesker til utdanning, og han tok seg ekstra av drug-avhengige.

Han fikk etter hvert mange viktige samfunns-verv og har ledet flere vitenskapelige symposier o.l. Han snakker gresk, engelsk, tysk og russisk.

I 2014 ble han utnevnt til metropolitt av Zagreb og Ljubljana. Og 18. februar i år altså valgt til serbisk Patriark.

Axios! Axios! Axios!

GAVER INNKOMMET TIL KIRKEN

Givere til Hl. Nikolai menighet får skattefradrag for gaver til menighetens konto.
Ønsker du skattefradrag på dine gaver må navn, adresse og personnummer oppgis.
Man får skattefradrag på gaver fra 500 kr. til 50 000 kr. i løpet av et året.

GAVER INNKOMMET PÅ MENIGHETENS KONTO: 2050 03 19357

Gaver til kirken. Vi oppfordrer til fortsatt innsats for menigheten. Mange har faste trekk fra konto, andre gir regelmessige beløp. Og alt kommer godt med og er til Guds ære. Noen sender gave til menigheten på Vipps.

Da vet vi ikke hvem som har sendt det, og det blir regnet med til «gave under gudstjenesten». Om man ønsker å få disse gavene registrert på navn og personnr for skattelette, må de sendes over bankgiro.

Under de rådende korona-forhold trenger vi gaver til kirken mer enn tidligere, da vi ikke har inntekter under gudstjenestene.

GAVER TIL MENIGHETENS KONTO SIDEN SIST, TIL OG MED DESEMBER:

L Hovstø 900 Th Stange 1.600 A Z Morch.1.000 T Struksnes 3.000 E Struksnes 2500 O G Svele 6.000
Z Ranisavljevic 3.000 M Kvalheim 1.250 R Worley 20.500 A Colban 6.000 S Syvertsen 9.000 S Sedlan 900
D Markeng 4.000 M Ghebrea 50 L Germatsion 1.500 N Miazina 1.500 P Pandevski 200 Th Grønli 1.600
Z Radevska 500 A B Brevik 1.000 S Jankovska 800 T Magnussen 2.500 D Ristevska 1.000 I P Eide 1.000
J Wetlesen 1.500 T A Shpak 5.000 N Ibsen 500 I-J K Enger 2.500 S Antoun 4.000 H F Olsen 500
Å Hessø 1.000 V M Jefremoff 500 N Tomstad 1.000 P A Åsen 1.200 L Polykarpova 5.000 J Chaffin 1.500
V Damcevski 200 J I Christesen 300 A Z Morch 1.000 H O Wingerei 1.500 B Antic 800 L D Bryzgalova 500
L Khoury 25.000 S Sandvold 3.000 St. Olsen 2.000 T Tauchius 500 T B Larsen 5.000 L Torlakova 500
S Konnova 1.500 T A Berg 500 B Korshavn 10.000 Z Stojanovic 2.000 A Rybak 3.000 S Jerotic 500
A Karlsen 1.000 T Markovski 500 I-J Nilssen 1.000 T Tollefsen 1.000 E M Husa 1.500 L Mobeck 1.000
L Standnes 500 N Tovarloza 1.000 S Olsen 2.000 I-J Nilssen 1.000 T Roksand 250 Z Hadzi-Miseva 50.000

– Hjertelig takk for alle bidrag !

returadresse:

HELIGE NIKOLAI KIRKE
Tvetenveien 13, 0661 Oslo

B

ORD VED FASTENS BEGYNNELSE

IDAG ER DET EN SPESIELL DAG! Tilgivelsens søndag. Det er dagen for å legge bort all ondskap, og legge grunnen til godheten. I morgen begynner Den store og hellige fasten – en tid for å fordype seg i Guds vilje for oss og vårt liv, og en tid for å utforske oss selv, kritisere og korrigere seg selv, en tid for renselse og styrkelse.

Fasten hjelper oss å avsløre hvem vi er og hva vi er, få klarhet i vår åndelige tilstand. Det er mange som spør seg: Hvorfor skal vi vel faste? Blir vi noe bedre i Guds øyne av den grunn? Men det er jo ikke Gud som har bruk for vår faste, det er for vår egen skyld vi faster. Og vi merker hvilken betydning fasten har. Straks vi starter, begynner hele vår organisme å protestere og vi finner på alskens unnskyldninger. Vi føler oss SÅ svimle og er så elendige... Det viser bare hvor ufrie vi er, avhengige av alskens bekvemmelighet, godterier, underholdning – alt det vi vet at vi utmerket godt klarer oss uten, at vi slett ikke lider overlast ved å forsake det. Fasten avslører at vi egentlig er slaver av våre lyster og uvaner og i særdeleshet av vår mage. Men

fasten skal hjelpe oss å bli frie, slik at vi selv kan bestemme over vårt liv i villig lydighet mot Gud.

Den lidende og forhåned Kristus

Vi trenger ikke tenke på alt som vi har av idealer og at det blir for vanskelig å følge alle regler og tradisjoner. Alle kan starte med det helt enkle. Her er fem punkter:

1: Daglig å be hl. Efraim syrens bønn som står i Bønneboka.

2: Daglig lese i Den hellige skrift slik som det er anvist i kirkekalenderen.

3: Hver kveld tenke over hvordan vi har brukt dagen som er gått.

4: Ta ivrig del i kirkens gudstjenester og bønner.

5: Forberede seg med ekstra alvor og inderlighet til å ta del i Nattverden.

Sammen med måtehold i mat og drikke, samt underholdning vil dette kunne lede oss fremover og være gode virkemidler i kampen mot vår fiende, som er djevelen. For det er han som anstrenge seg så sterkt for å få oss til å tro at vi ikke har noe godt av fasten, og han bruker våre svakheter mot oss, men vi skal erkjenne våre svakheter og bekjenne dem for Gud, da tar vi våpenet som djevelen bruker mot oss, fra ham. Vi skal heller sette vår lit til Gud, Han som er vår styrke og vår frelse.

Velsignet fastetid!